

Sygnatura akt VI Ka 142/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **2 czerwca 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Grażyna Tokarczyk

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Anny Juśkiewicz Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2020 r.

sprawy

1. **D. G.** ur. (...) w B.

syna A. i U.

oskarżonego z art. 160§3 kk w zw. z art. 160 §1 kk przy zast. art. 11§2 kk

2. **M. G.** ur. (...) w R.

syna B. i K.

oskarżonego z art. 160§3 kk w zw.z art. 160§1 kk i art. 157§3 kk w zw z.art. 157§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

3. **K. J.** ur. (...) w B.

syna J. i S.

oskarżonego z art. 160§3 kk w zw. z art. 160§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego obrońcę oskarżonego M. G. – r. pr. A. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 22 października 2019 r. sygnatura akt VI K 975/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie 1:

- uznaje D. G. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2014 r. w R. na ul. (...), jako kierownik zespołu, pracownik (...) S.A. będąc odpowiedzialnym za zabezpieczenie miejsca pracy niewłaściwie wyznaczył strefę zagrożenia wbrew przepisom Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych, czym umyślnie naraził A. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia to jest przestępstwa z art. 160 § 1 kk i za to na mocy art. 160 § 1 kk i art. 37a kk skazuje go na karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- uznaje K. J. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2014 r. w R. na ul. (...), jako dopuszczający, pracownik (...) S.A. będąc odpowiedzialnym za zabezpieczenie miejsca pracy niewłaściwie wyznaczył strefę zagrożenia wbrew przepisom Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych, czym umyślnie naraził A. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia to jest przestępstwa z art. 160 § 1 kk i za to na mocy art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 37a kk skazuje go na karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

b) w punkcie 2 uznaje M. G. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2014 r. w R. na ul. (...), przed rozpoczęciem prac jako operator żurawia (...), nie określił zasięgu żurawia, dopuścił do przebywania w zasięgu pracy urządzenia osoby postronne i nie zapewnił bezpiecznej przestrzeni roboczej, czym umyślnie naraził A. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, a następnie po wyciągnięciu słupa, nie zapewnił sobie należytej asekuracji, w wyniku czego doszło do przewrócenia się słupa na przechodzącego w tym miejscu A. P., nieumyślnie spowodował u niego obrażenia ciała w postaci otwartego złamania kości piszczelowej prawej, złamania V kości śródstopia lewego, złamania VI i VII żebra po stronie prawej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 160 § 1 kk i art. 157 § 3 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 37a kk skazuje go na karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

c) uchyla rozstrzygnięcie z punktu 3,

2. w pozostałej części zaskarży wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonych D. G., K. J. i M. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. P. kwoty po 280 zł (dwieście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od oskarżonych D. G., K. J. i M. G. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwotach po 6,66 zł (sześć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) oraz obciąża ich opłatami za obie instancje w kwotach:

- po 400 zł (czteryście złotych) od D. G. i K. J.,

- 500 zł (pięćset złotych) od M. G..

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 142/20		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2			
1CZEŚĆ WSTĘPNA				
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu				

pierwszej instancji		
wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 22 października 2019 r. sygn. VI K 975/18		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
0.11.3. Granice zaskarżenia		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
0.12.1. Ustalenie faktów			

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>pełnomocnik zarzucił:</p> <p>mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w niniejszym przypadku zaszły przesłanki do zastosowania art. 66 § 1 kk w sytuacji, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu wbrew twierdzeniom Sądu są znaczne a okoliczności czynu budzą wątpliwości, a postawa wszystkich sprawców i ich dotychczasowy sposób życia nie dają podstaw do uznania, że będą oni przestrzegali porządku prawnego i nie popełnią kolejnego przestępstwa, a dodatkowo</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie tego rodzaju ustaleń (mi. in. brak przyznania się do winy przez oskarżonych, wina umyślna sprawców)</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W zakresie odnoszącym się do oceny prognozy społeczno-kryminologicznej oskarżonych, a zatem przewidywania, że nie popelnią kolejnego przestępstwa, zarzut pełnomocnika nie znajduje uzasadnienia. Oskarżeni nie byli karani za przestępstwa, prowadzą ustabilizowany tryb życia, są czynni zawodowo, a przestępstwo, którego się dopuścili miało szczególny charakter wynikający z funkcji gwaranta niewystąpienia skutku. W tej sytuacji, przy uwzględnieniu czasu trwania</p>				

postępowania, a zatem okresu jaki upłynął od daty zdarzenia, w pełni uzasadnionym jest prognozowanie, że będą przestrzegali porządku prawnego i nie popełnią przestępstwa. Brak przyznania się do winy również nie jest przeciwskazaniem dla warunkowego umorzenia postępowania (tak min. Andrzej Zoll w: Wróbel W. (red.), Zoll A. (red.), Barczak-Oplustil A., Bielski M., Bogdan G., Cwiąkalski Z., Dąbrowska-Kardas M., Górowski W., Iwański M., Jakubowski M., Jodłowski J., Kardas P., Majewski J., Małecki M., Plich A., Pyrcak-Górowska M., Raglewski J., Szewczyk M., Tarapata S., Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53-116, WK, 2016). Sąd jednak na podstawie zebranego w sprawie materiału musi dojść do wniosku, że sam fakt popełnienia przestępstwa nie budzi wątpliwości, gdyż są dostateczne podstawy, aby popełnienie tego przestępstwa przypisać

oskarżonemu, że
wyjaśnione są
elementy
przedmiotowe i
podmiotowe
rzutujące na ocenę
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
oraz że są
dostateczne
podstawy do
przypisania
oskarżonemu winy
(zob. wyrok składu
siedmiu sędziów SN
z dnia 11 lipca
1985 r., RNw 17/85,
OSNKW 1986, nr
3-4, poz. 18, z
aprobującą glosą K.
Kubali, WPP 1986,
nr 4, s. 458). W
tym zakresie zarzut
pełnomocnika nie
jest trafny o tyle,
że prócz kwestii
umyślności i oceny
stopnia społecznej
szkodliwości czynu,
pozostał
gołosłownym i nie
znalazł żadnego
uzasadnienia w
motywach apelacji.
Pamiętać przecież
trzeba o
ograniczeniach
wynikających z treści
art. 434 § 1
kpk, a w tym
zakresie i podzielić
wypada stanowisko
Sądu Apelacyjnego
w Katowicach, który
w wyroku z
dnia 4.04.2002 roku
sygn. II AKA
95/02 wskazał, że
ze stwierdzeniem
uchybień

podniesionych w
środku
odwoławczym w
rozumieniu przepisu
art. 434 § 1 kpk,
stanowiących wyraz
niezadowolenia
prokuratora lub
pełnomocnika z
zaskarżonego
orzeczenia mamy do
czynienia wówczas,
gdy uchybienia te
zostaną ekspressis
verbis
skonkretyzowane w
formie pisemnej tak
w zarzucie, jak i w
części motywacyjnej
skargi odwoławczej.
Pojęcia uchybień
podniesionych w
środku
odwoławczym w
rozumieniu art. 434
§ 1 kpk nie
sposób natomiast
utożsamiać z ogólnie
sformułowanym
zarzutem
stanowiącym
podstawę apelacji
bez precyzyjnego
wyeksponowania ich
w całym środku
odwoławczym (OSA
2003/12/120).

Pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowemu nie
sprostał temu
zadaniu.

Negatywnie odnieść
się trzeba do
nienależytego
zapoznania przez
Sąd I instancji
oraz skarżącego

z uzasadnieniem wyroku Sądu Okręgowego uprzednio orzekającego w sprawie. To dlatego Sąd ten zastosował przepis art. 440 kpk, aby w granicach wskazanych w uzasadnieniu umożliwić Sądowi prowadzącemu sprawę ponownie rozpoznanie jej i ewentualne orzekanie poza granicami wywiedzionej, również wówczas ogólnej i nie stawiającej trafnych zarzutów, apelacji pełnomocnika. Chociaż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a i podobnie uzasadnienia apelacji wynika, że jednak dostrzeżona została ta kwestia, to nie znalazło to odpowiedniego zastosowania. Tak zatem Sąd I instancji wykazał się nieznajomością normy art. 440 kpk i możliwości jakie ona niesie, z jej obrazą odwołując się do zakazu nie tyle wyrażonego w art. 454 kpk, co w art. 443 kpk, który to przepis dotyczy także sytuacji, gdy orzeczenie zostało zaskarżone na

<p>niekorzyść oskarżonego, ale sąd odwoławczy na podstawie art. 440 przełamał jego kierunek i uchylił sprawę do ponownego rozpoznania na korzyść oskarżonego (art. 434 § 2).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zgodnie z art. 437 § 2 kpk sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie</p>			

w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W niniejszej sprawie nie sposób doszukać się bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a obecne brzmienie (zmiana ustawy z dniem 5.10.2019 r.) umożliwia skazanie oskarżonego wobec, którego uprzednio zapadł wyrok warunkowo umarzający postępowanie.

Z kolei sięgnięcie po przepis art. 440 k.p.k. umożliwiające zmianę albo uchylenie orzeczenia, gdy jego utrzymanie w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, jest uzasadnione jedynie wówczas, gdy stan pożądanej sprawiedliwości orzeczenia nie może zostać osiągnięty w wyniku rozpoznania środka odwoławczego w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. W przepisie tym użyto spójnika alternatywy rozłącznej „albo” odnośnie do rodzaju orzeczeń wydanych

w instancji
odwoławczej w
wypadku
stwierdzenia tego
uchybień. W
konsekwencji na
podstawie tego
przepisu wykluczone
jest reformacyjne
orzeczenie w
instancji
odwoławczej na
niekorzyść
oskarżonego,
pomimo wniesienia
środka
odwoławczego na
jego niekorzyść
(por. wyrok SN
z 23.08.2007 r.,
IV KK 210/07,
LEX nr 307765).
Trafnie w wyroku
Sądu Najwyższego
z 6.04.2017 r.,
V KK 372/16,
OSNKW 2017/9,
poz. 51, stwierdzono,
że nie jest możliwe
uchylenie orzeczenia
na niekorzyść
oskarżonego, jeżeli
utrzymanie go w
mocy byłoby rażąco
niesprawiedliwe
(art. 440 in fine),
w innych wypadkach
niż określone w
art. 439 § 1, art.
454 § 1 i 3 lub
jeżeli jest konieczne
przeprowadzenie na
nowo przewodu w
całości (art. 437 § 2
in fine)(Świecki D.
(red.), Augustyniak
B., Eichstaedt K.,
Kurowski M.,
Kodeks
postępowania

karnego. Tom II.
Komentarz
aktualizowany,
LEX/el., 2020).

Obecnie nie sposób
upatrywać potrzeby
powtórzenia
przewodu na nowo
w całości, co dawało
przecież poprzednio
podstawę do
kasatoryjnego
orzekania przez
Sąd odwoławczy.
Nawet apelujący na
niekorzyść
oskarżonych prócz
twierdzeń o
niewyjaśnieniu
okoliczności sprawy,
nie wskazał, aby
konieczne było
poszerzenie
postępowania
dowodowego.
Postępowanie
przeprowadzone
zostało w sposób
pełny, nawet
zastrzeżenia apelacji
strony przeciwnej
w zakresie opinii
biegłych nie
wskazują na
konieczność
powtarzania
przewodu, a nawet
poszerzania
postępowania na
etapie
odwoławczym.
Powołując się na
"nieustalenie",
apelujący nie
przedstawił też co
i dlaczego miałyby
zostać ustalone,
prócz krótkiego
rozwinięcia w

uzasadnieniu
wskazującego, że
zgodnie z
wskazanymi przez
Sąd i instancji
zaniedbaniami ze
strony oskarżonych
czyny przestępcze
popelnili umyślnie
w zamiarze
ewentualnym
narażając
pokrzywdzonego na
narażenie życia lub
ciężki uszczerbek
na zdrowiu i
doprowadzili
nieumyślnie do
uszczerbku na
zdrowiu
pokrzywdzonego na
okres powyżej 7 dni.

Przyjmuje się, że
wobec niespełnienia
warunku z art.
437 § 2 kpk,
sąd odwoławczy,
nie mając podstawy
prawnej do
uchylenia wyroku i
przekazania sprawy
do ponownego
rozpoznania, a także
nie mogąc wydać
orzeczenia
reformatoryjnego na
niekorzyść, w
zależności od
realiów sprawy
powinien utrzymać
w mocy błędnie
wydany wyrok albo
wydać wyrok
zmieniający lub
uniewinniający na
korzyść oskarżonego
w wyniku
przełamania
kierunku

<p>zaskarżenia na niekorzyść (art. 434 § 2 w zw. z art. 440).</p> <p>W niniejszej sprawie apelacja pełnomocnika powalająca jedynie częściowo uczynić zadość dążeniu do pełnego zrealizowania zasady prawdy materialnej oraz na zmianę zaskarżonego wyroku w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, pamiętając, że wnioski apelacyjne granic zaskarżenia nie tworzą i nie wiążą Sądu odwoławczego.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>pełnomocnik zarzucił:</p> <p>obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., przez dokonanie błędnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i zbytnią dowolność w zakresie jego oceny, a w szczególności przez oparcie swoich ustaleń jedynie na dowodach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	korzystnych dla oskarżonych		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wskazany zarzut prócz już przywołanego wyżej passusu nie znalazł żadnego rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji. O tyle jest on trafny o ile Sąd I instancji zlekceważył orzekanie przez uprzednio rozpoznający sprawę Sąd odwoławczy w oparciu o art. 440 kpk. Przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem			

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14.12.2006 roku sygn. III KK 415/06).

W niniejszej sprawie lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku w istocie wskazuje, że Sąd orzekający poprawnie zastosował zasady oceny dowodów, zaś podnoszone przez skarżącego oparcie się na dowodach korzystnych wynika z obrazy art. 440 kpk, co w zarzucie apelacji wynika z podniesienia obrazy art. 410 kpk i art. 424 kpk powiązanej z przywołaną w uzasadnieniu tezą, iż Sąd ponownie rozpoznający sprawę miał możliwość orzekania na niekorzyść oskarżonych. Zatem ustalenia tożsame z tymi z pierwszego wyroku Sądu Rejonowego w świetle dalszej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku są błędne, ale nie mogą zostać zastąpione

wywodami, w których Sad wskazał co powinno zostać ustalone, a czego nie czyni błędnie stosując pośredni zakaz ne peius. Pełnomocnik natomiast nie zarzucił w tej części błędu w ustaleniach faktycznych, a orzekanie na niekorzyść oskarżonych w oparciu o art. 440 kpk na obecnym etapie jest niedopuszczalne.

Pozostając w granicach zaskarżenia, możliwym było ustalenie, że D. G., jako kierownik zespołu, a K. J., jako dopuszczający, narazili A. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia. Prace jakiego krytycznego dnia były wykonywane w związku z uszkodzeniem słupa, podejmowane w ramach czynności wykonywanych w (...) S.A. wymagały wyznaczenia strefy zagrożenia, co nie budzi wątpliwości w świetle Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie

bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych.

Zresztą, jak wynika również z wyjaśnień oskarżonych nie tylko mieli tego świadomość, ale właściwie oszacowali obszar tej strefy. Nie wyznaczyli jej jednak w sposób zgodny z przepisami, ani też taki, który dla użytkowników jezdni i chodnika byłby jednoznacznie czytelny, jako zakazujący wkraczania na teren prac. W zakresie odpowiedzialności oskarżonych nie miałyby większego znaczenia nawet to czy ktoś pokrzywdzonemu i jego żonie miał powiedzieć, że mogą przechodzić. Ale stanowczo taką możliwość trzeba wykluczyć. Zresztą zeznania

pokrzywdzonego w szeregu miejscach były skrajnie niewiarygodne, gdy chociażby twierdził, co wyżej przytoczono, a nie umiał sprecyzować nie tylko osoby, ale tego gdzie się znajdowała, jak i co do miejsca przechodzenia, kiedy dokumentacja

fotograficzna nie
pozostawia
wątpliwości, że
pokrzywdzony w
sposób urągający
minimalnym
zasadom
bezpieczeństwa i
wymogom
wyobraźni, poruszał
się chodnikiem w
bezpośredniej
bliskości
pracującego
urządzenia- HDS,
obok niestabilnie
opartego słupa.
O ile to, jak
wspomniano nie
wyłącza
odpowiedzialności
oskarżonych, to
wskazuje na skrajnie
wysokie
przyczynienie
pokrzywdzonego do
skutku w postaci
obrażeń ciała,
których doznał.
Wskazani oskarżeni
mieli obowiązek
wyznaczenia strefy
zagrożenia, a zatem
jej zabezpieczenia,
do czego
niewystarczające
były zastosowane
pachołki, nie tylko
z uwagi na ich
przeznaczenie, ale
ze względu na
takie ich faktyczne
rozłożenie, które nie
było wystarczające.
Takim
zabezpieczeniem nie
był również układ
pojazdów, któremu
nie towarzyszyły
dodatkowe

oznakowania, o których wspominał biegły M. D.. O ile można mieć uwagi do opinii tego biegłego, to akurat w kwestii sposobu, w jaki strefa zagrożenia powinna zostać wytyczona i oznakowana nie można czynić zastrzeżeń.

Oskarżeni wiedzieli zatem o tej powinności i jej zaniechali, choć wedle przepisów wskazanego

Rozporządzenia taki obowiązek na nich ciążył. Biorąc zaś pod uwagę fakt prowadzenia prac w bezpośredniej bliskości chodnika, godziny, w których można spodziewać się ruchu pieszych i brak przestrzeżenia ich przed wchodzeniem w strefę zagrożenia, przyjąć trzeba, że oskarżeni przewidywali możliwość takiego ruchu, a tym samym pojawienia się w zasięgu prac osób, które ze względu na użycie żurawia HDS z jednej strony, a z drugiej na konieczność manewrowania słupem betonowym, który ze względu na jego połamanie w wyniku

wcześniejszej kolizji miał już osłabioną konstrukcję, co spowoduje niebezpieczeństwo utraty życia tych osób i ze względu na zakres prac oraz ich przedmiot będzie to niebezpieczeństwo bezpośrednie, z czym się godzili. Uzasadnionym jest ustalenie zagrożenia dobra najwyższego, a zatem życia, czego nie umniejsza to jakich obrażeń ciała doznał ostatecznie pokrzywdzony, albowiem bliskość czynności, za których wykonanie odpowiadali oskarżeni oraz rodzaj doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń, który był wypadkową tego, na jaką część jego ciała upadł słup, wskazuje, że upadek na inne części ciała, a nawet na nogi, ale ze skutkiem w postaci naruszenia ciągłości chociażby tętnicy udowej aktualizował niebezpieczeństwo dla życia. Dlatego jak najbardziej możliwym było ustalenie, że działanie oskarżonych było umyślne w zamiarze ewentualnym w zakresie omawianego

narażenia. W ich wypadku ograniczenia proceduralne uniemożliwiły jednak ustalenie związku między omawianym zaniechaniem a spowodowaniem obrażeń ciała, choć niewątpliwie w grę wchodzić mogło co najwyżej ustalenie nieumyślności, a zatem przyjęcie, że nie mając zamiaru popełnienia przestępstwa, a zatem spowodowania obrażeń ciała innego człowieka, oskarżeni przez swoje zaniechanie, popełnili taki czyn na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywali. W wypadku D. G. i K. J. takiego zachowania nie można jednak ustalić, nie uczynił tego Sąd I instancji, a również w takim kierunku nie skarżył wyroku pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i dokonania takich

ustaleń się nie domagał.

W wypadku M. G. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że ten jako operator żurawia HDS, nie określił jego zasięgu, a był do tego zobowiązany, wedle „Instrukcji stanowiska BHP obsługi żurawia typu HDS”, owo zaniechanie zapewnienia bezpiecznej strefy roboczej skutkowało również bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia innego człowieka, z przyczyn wskazanych powyżej. W sytuacji wiedzy o potrzebie zabezpieczenia terenu przed wkroczeniem innych osób i tolerowaniem takiego stanu, również temu oskarżonemu przypisać trzeba umyślność w zamiarze ewentualnym w tej części jego działania. Jeżeli chodzi natomiast o skutek w postaci obrażeń ciała, to Sąd I instancji prawidłowo ustalił ów związek, ale nie wynikający bynajmniej z niewłaściwie

użytego zawiesia i niewłaściwego jego umiejscowienia. Sąd I instancji pozostawił takie ustalenie błędnie kierując się zakazem z art. 454 kpk, w sytuacji gdy materiał dowodowy nie pozwala na takie ustalenie. Biegli w tej mierze nie mogli się w istocie wypowiedzieć. Nie było to rolą biegłego K.. Biegły D. istotnie wypowiadał się w tym zakresie przez pryzmat skutku, a zatem bez wykorzystania wiadomości specjalnych. Niemniej przypomnieć trzeba, że gdy chodzi o rodzaj zawiesia i sposób jego użycia, to z treści wyjaśnień oskarżonych wynika, że zostało ono założone na nie okazujący znamion pęknięcia odcinek słupa i przeciwdowodów brak. Protokół oględzin, ani dokumentacja fotograficzna też nie są pomocne, bo pomijając ich nikłą jakość w tym zakresie, pamiętać trzeba, że po upadku słupa, w celu uwolnienia pokrzywdzonego, zniekształcone

zostało miejsce zdarzenia i nie można odtworzyć warunków ani sprzed pierwszego przypięcia słupa, ani tych kiedy oskarżony zawiesie miał przekładać, aby słup położyć. Nie ma też znaczenia, że w końcowej części wypowiedzi na rozprawie biegły D. zdaje się wiązał kabel teletechniczny z jego połączeniem z przedmiotowym słupem, co prawdą nie było, a to dlatego, że już wcześniej i on, i K. w ramach swoich kompetencji, wskazywali, że w ogóle w tych warunkach nieprawidłowe było wyjęcie słupa za pomocą HDS, że należało złamaną część odciąć, słup wykopać, po to na miejscu była koparka, a resztę słupa, który był już połamany również pociąć i dopiero takie fragmenty umieścić na dłużycy. Podzielić można wyłaniające się stanowisko, że wszystkie czynności podejmowane były, aby jak najszybciej usunąć awarię niezależnie od tego, że z brakiem poszanowania zasad bezpieczeństwa, co

niewykluczone, że zakończyłoby się sukcesem, gdyby nie lekkomyślne zachowanie pokrzywdzonego. Ale jeszcze raz trzeba podkreślić, zachowaniem ocenianym jako przyczynienie, a nie wyłączającym odpowiedzialność oskarżonych. Na to zwracał uwagę uprzednio orzekający Sąd odwoławczy, a zatem na przyjętą metodę prac, również w świetle opinii biegłego D., który wykazał, że użycie dźwigu, a nie HDS pozwoliłoby też na takie manewrowanie podnoszonymi elementami słupa, które umożliwiłoby ominięcie kabla teletechnicznego. Obecnie odpowiedzialności za błędnie przyjętą metodę prac i wykorzystanie niewłaściwego urządzenia oskarżonym przypisać nie można, choć tu w grę wchodziłaby ewentualnie odpowiedzialność pierwszych dwóch oskarżonych. W zaistniałym stanie rzeczy, pozostając w granicach oskarżenia i

zaskarżenia, również
apelacji
wywiedzionej na
korzyść M. G.,
uzasadnionym było
ustalenie, za Sądem I
instancji, że dopuścił
do przebywania
w zasięgu pracy
urządzenia osoby
postronne i nie
zapewnił
bezpiecznej
przestrzeni roboczej,
w czym
materializowało się
narażenie A. P.
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia, z kolei
po wyciągnięciu
słupa, czyli w czasie
jego usuwania po
oparciu słupa o
pojazd nie zapewnił
sobie należytej
asekuracji, podjął
manewrowanie
HDS- em, nie
upewniając się czy
pozostali oskarżeni i
świadek M. czuwają
nad sytuacją,
dopuszczając do
tego, że sam nie
mając wglądu w
sytuację i sposób
manewrowania
słupem, a nie było
to również przez
nikogo
asekurowane, a nie
zapewnił uprzednio
bezpiecznej strefy
roboczej. Dlatego
możliwym było też
przypisanie temu
oskarżonemu
nieumyślnego
spowodowania u

pokrzywdzonego obrażeń ciała, gdyż nie takiego mając zamiaru, popełnił czyn na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał.

W tym miejscu odnosząc się do linii obrony M. G. nawiązującej do wcześniejszej współpracy oskarżonych, rozumienia się bez słów, dorozumianego podejmowania decyzji, należy taką praktykę poddać zdecydowanej krytyce. Z pewnością oskarżony nie mógł spodziewać się, ani tym bardziej domagać, aby inne osoby przejęły jego obowiązki, ani też oczekiwać, że to uwolni go od odpowiedzialności. Sam winien był postąpić zgodnie z obciążającym go prawnym obowiązkiem zapewnienia bezpieczeństwa innym osobom, a to, że współoskarżeni również się od takiego uchylili, jego uwalniać od

odpowiedzialności nie może.			
Wniosek			
uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak okoliczności, o których mowa w art. 437 par 2 kpk.			
3.3.	pełnomocnik zarzucił: obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk, 172 kpk oraz 366, k.p.k. przejawiającą się nie wyjaśnieniem wszystkich okoliczności sprawy, w tym w jakim stopniu oskarżeni odpowiadają za zdarzenie oraz jaki był stopień przyczynienia pokrzywdzonego do zdarzenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>O obrazie art. 7 kpk wypowiedziano się powyżej.</p> <p>Art. 172 kpk stanowi, że osoby przesłuchiwane mogą być konfrontowane w celu wyjaśnienia sprzeczności. Z apelacji bynajmniej nie wynika kto miałby być konfrontowany i na jaką okoliczność, nie mówiąc już, że zgodnie z art. 438 kpk orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrzydliwych przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, zatem może to nastąpić nie przy każdej takiej obrzydliwosci, a jedynie wówczas, gdy obrzydliwosc ta mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (zob. w. SN z 22 maja 1984 r., IV KR 122/84, OSNPG 11/1984, poz. 101); wymaga to więc oceny indywidualnej na tle okoliczności konkretnego przypadku.</p> <p>Pełnomocnik nie podjął próby rozwinięcia zarzutu, a tym bardziej</p>		

<p>wykazania omawianego wpływu.</p> <p>Podobnie ma się sytuacja z wymienionym art. 366 kpk w sytuacji kiedy bynajmniej nie podnosi pełnomocnik niepełności postępowania, nierozpoznania przez siebie zgłoszonych wniosków, a całość apelacji sprowadza do tego, że Sąd powinien orzec na korzyść jego klienta, ale nie wiadomo w zasadzie w jakim zakresie, bo tego nie wskazuje, prócz ustalenia umyślności narażania, choć nawet nie zauważa, że w grę wchodzi może wyłącznie narażenie na bezpośrednio niebezpieczeństwo, a nie jakiegokolwiek, ale to akurat Sąd prawidłowo ustalił.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak okoliczności, o których mowa w art. 437 § 2 kpk.</p> <p>W oderwaniu od zarzutów apelacji obrońca wyraził życzenie orzeczenia na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia. Uczynił to na wypadek utrzymania w mocy orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, a to przecież w wypadku ustalenia odpowiedzialności z art. 160 § 1 kk wyklucza możliwość obciążenia sprawcy takim świadczeniem, na co wskazywał już poprzednio orzekając w sprawie Sąd odwoławczy, a wynika również wprost z przepisów Kodeksu cywilnego- art. 444- 445. W wypadku natomiast M. G., względem którego takowe orzeczenie mogłoby mieć miejsce, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie postawił żadnego zarzutu, zaś</p>		

orzekanie poza granicami zarzutów na niekorzyść nie było możliwe. Granice zaskarżenia to kierunek i zarzuty, nie zaś wnioski, tym bardziej czyniony "z ostrożności procesowej".			
1OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
rozstrzygnięcia o kosztach z punktów 4 i 5 (w zakresie wydatków postępowania)			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			

<p>Zgodnie z art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.</p> <p>Wskazane orzeczenia nie zostały zaskarżone, a brak podstaw do ingerowania w ich treść z urzędu w trybie art. 440 kpk.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>w punkcie 1:</p> <p>- uznanie D. G. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2014 r. w R. na ul. (...), jako kierownik zespołu, pracownik (...) S.A. będąc odpowiedzialnym za zabezpieczenie miejsca pracy niewłaściwie wyznaczył strefę zagrożenia wbrew przepisom Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie</p>			

bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych, czym umyślnie naraził A. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia to jest przestępstwa z art. 160 § 1 kk i za to na mocy art. 160 § 1 kk i art. 37a kk skazanie go na karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- uznanie K. J. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2014 r. w R. na ul. (...), jako dopuszczający, pracownik (...) S.A. będąc odpowiedzialnym za zabezpieczenie miejsca pracy niewłaściwie wyznaczył strefę zagrożenia wbrew przepisom Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych, czym umyślnie naraził A. P. na bezpośrednie

niebezpieczeństwo utraty życia to jest przestępstwa z art. 160 § 1 kk i za to na mocy art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 37a kk skazanie go na karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

w punkcie 2 uznanie M. G. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2014 r. w R. na ul. (...), przed rozpoczęciem prac jako operator żurawia HDS, nie określił zasięgu żurawia, dopuścił do przebywania w zasięgu pracy urządzenia osoby postronne i nie zapewnił bezpiecznej przestrzeni roboczej, czym umyślnie naraził A. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, a następnie po wyciągnięciu słupa, nie zapewnił sobie należytej asekuracji, w wyniku czego doszło do przewrócenia się słupa na przechodzącego w tym miejscu A. P., nieumyślnie

<p>spowodował u niego obrażenia ciała w postaci otwartego złamania kości piszczelowej prawej, złamania V kości śródstopia lewego, złamania VI i VII żebra po stronie prawej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 160 § 1 kk i art. 157 § 3 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 37a kk skazanie go na karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,</p> <p>uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 3</p>		
<p>Zwi ę z ł e o powodach zmiany</p>		
<p>Pozostając w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów powiązanych z treścią uzasadnienia apelacji, Sąd</p>		

odwoławczy doszedł do przekonania, że konieczna jest zmiana zaskarżonego wyroku.

Zachowanie oskarżonych D. G. i K. J. zakwalifikować należało, jako występki z art. 160 § 1 kk, zaś M. G. z art. 160 § 1 kk i art. 157 § 3 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Jak wcześniej wykazano w wypadku dwóch pierwszych z przyczyn proceduralnych-braku odpowiednich zarzutów w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie można im przypisać skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała pokrzywdzonego, ani też odzwierciedlić tego w wyroku. W wypadku trzeciego z oskarżonych jest to możliwe, przy czym wobec ustalenia umyślności narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i spowodowania nieumyślnie skutku w postaci obrażeń ciała (choć nieumyślnego)

koniecznym dla oddania kryminalnej zawartości czynu oskarżonego było zastosowanie kwalifikacji kumulatywnej.

Rozstrzygając o karnoprawnym następstwie popełnionych przestępstw zgodzić się trzeba było z pełnomocnikiem oskarżyciela posiłkowego, że wobec skali naruszeń obowiązków gwarantów nienastąpienia skutku, nie można ocenić stopnia zawinienia oskarżonych jako nieznacznego. Nie przekonuje o tym, ani zamiar ewentualny w zakresie narażenia, ani nieumyślność spowodowania obrażeń ciała w wypadku M. G.. Oskarżeni mieli pełną i niczym nieograniczoną możliwość zachowania zgodnego z prawem, na miejscu awarii zabezpieczyli właściwą ilość sprzętu, ale też i ludzi, którzy w skrajnym wypadku, gdyby na prawdę nie można było zabezpieczyć strefy

niebezpiecznej
prawidłowym
oznakowaniem,
mogli tę strefę
zabezpieczyć bacząc,
aby osoby postronne
nie wchodziły w
obszar
prowadzonych prac.
Również nie sposób
uznać, aby stopień
społecznej
szkodliwości działań
oskarżonych był
nieznaczący, narazili
oni najwyższe dobro
prawem chronione,
jakim jest życie, a
M. G. doprowadził
też do poważnych
następstw
zdrowotnych w
wyniku wywołanego
przez siebie skutku
dla zdrowia
pokrzywdzonego.
Nie zgadzając się
przy tym z
tezą apelującego o
braku pozytywnej
prognozy społeczno-
kryminologicznej,
uznając za
uzasadnione
przekonanie, że
oskarżeni
przestrzegać będą
porządku prawnego
i nie popełnią
przestępstwa,
wystarczająca
konsekwencją karną
będzie orzeczenie
wobec nich kary
grzywny, która w
wymiarze
odpowiednio wobec
D. G. i K. J. 80
stawek dziennych,
a 100 stawek

<p>w wypadku M. G. jest adekwatna do stopnia ich zawinienia i społecznej szkodliwości czynów oraz spełnienia zadań w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Wysokość ustalonych stawek dziennych odpowiada sytuacji majątkowej i osobistej oskarżonych oraz ich możliwościom zarobkowym.</p> <p>Konsekwencją wskazanej zmiany, a zatem skazania oskarżonych było uchylene punktu 3.</p>				
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>				
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>				
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>				
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>		

	nowo przewodu w całości			
Zwiążle o powodach uchylenia				
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwiążle o powodach uchylenia				
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
1 Koszty Procesu				

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3, 4.	<p>O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, wedle pierwszej z norm jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem pierwszej instancji, a zatem obciążają one skazanego. Wobec częściowego uwzględnienia apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie mógł znaleźć zastosowania art. 636 kpk, a tym bardziej art. 633 kpk i art. 635 kpk. Oskarżonych zatem należało obciążyć trzecią częścią ryczałtu za doręczenie wezwań, jako wydatku postępowania odwoławczego oraz opłatami za II</p>		

	instancję w wysokości 10% orzeczonych grzywien.		
1PODPIS			

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonych M. G., D. G. i K. J.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	warunkowe umorzenie postępowania		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 142/20		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1			
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA				
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji				
wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 22 października 2019 r. sygn. VI K 975/18				
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację				
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego				
# oskarżyciel posiłkowy				

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.1.1.					
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2.1.					
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>obrońca oskarżonego M. G. zarzucił:</p> <p>naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 K.p.k. w zw. z art. 4 K.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz z naruszeniem zasady obiektywizmu, a w tym:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

- dowodu z wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków oraz umowy zawartej pomiędzy firmą (...) a (...) poprzez przyjęcie, że oskarżony był odpowiedzialny za zabezpieczenie terenu robót,

- dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, budowy i eksploatacji maszyn poprzez przyjęcie, że przyczyną wypadku było podjęcie się przez oskarżonego M. G. usunięcia uszkodzonego słupa pomimo, że do niego był zamocowany kabel teleinformatyczny podczas gdy z dokumentacji fotograficznej wynikało, że uszkodzony słup był uwolniony od tego kabla.

- dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, budowy i eksploatacji maszyn, który

	<p>zamiast udzielić odpowiedzi na pytania dlaczego uważa, że oskarżony M. G. dokonał błędnego doboru zawiesia i nieprawidłowo go zamocował oraz jaki wpływ na zaistnienie zdarzenia miało ukruszenie się betonu w miejscu zamontowania zawiesia stwierdził, że o wadliwości podjętych działań świadczy zaistniały sam skutek, tzn. gdyby oskarżony dobrał prawidłowe zawiesie i zmontował go w prawidłowym miejscu to nie doszłoby do wypadku, co stanowi niedopuszczalne sposób wnioskowania ze skutków o przyczynach.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego

poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SN z 3.10.2014 r. sygn. SNO 46/14, LEX nr 1514772).

W wypadku M. G. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że ten jako operator żurawia HDS, nie określił jego zasięgu, a był do tego zobowiązany, wedle „Instrukcji stanowiska BHP obsługi żurawia typu HDS”, owo zaniechanie zapewnienia bezpiecznej strefy roboczej skutkowało również bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia innego człowieka. W sytuacji wiedzy o potrzebie zabezpieczenia terenu przed wkroczeniem innych osób i tolerowaniem takiego stanu, temu oskarżonemu

przypisać trzeba umyślność w zamiarze ewentualnym w tej części jego działania. Nie w tym zatem rzecz, aby obowiązkiem oskarżonego miało być zabezpieczenie terenu robót, ale to, że z zakresu jego obowiązków, jako operatora żurawia HDS wynikała powinność zapewnienia bezpiecznej strefy roboczej, niejako niezależnie od tego czy podejmowałby prace w ramach usuwania awarii przez (...), czy dla innego podmiotu świadcząc usługę. Rację przy tym przyznać należało obrońcy, że błędnie przypisano oskarżonemu wynikające z zarzutu nieprawidłowe użycie zawiesia oraz jego umiejscowienie.

Sąd I instancji pozostawił takie

ustalenie błędnie kierując się zakazem z art. 454 kpk, w sytuacji gdy materiał dowodowy nie pozwala na takie ustalenie. Biegli w tej mierze nie mogli się w istocie wypowiedzieć. Nie było to rolą biegłego K.. Biegły D. istotnie wypowiadał się w tym zakresie przez pryzmat skutku, a zatem bez wykorzystania wiadomości specjalnych. Niemniej przypomnieć trzeba, że gdy chodzi o rodzaj zawiesia i sposób jego użycia, to z treści wyjaśnień oskarżonych wynika, że zostało ono założone na nie okazujący znamion pęknięcia odcinek słupa i przeciwdowodów brak. Protokół oględzin, ani dokumentacja fotograficzna też nie są pomocne, bo pomijając ich nikłą jakość w tym zakresie, pamiętać trzeba, że po upadku

słupa, w celu uwolnienia pokrzywdzonego, zniekształcone zostało miejsce zdarzenia i nie można odtworzyć warunków ani sprzed pierwszego przypięcia słupa, ani tych kiedy oskarżony zawiesie miał przekładać, aby słup położyć. Nie ma też znaczenia, że w końcowej części wypowiedzi na rozprawie biegły D. zdaje się wiązał kabel teletechniczny z jego połączeniem z przedmiotowym słupem, co prawdą nie było, a to dlatego, że już wcześniej i on, i K. w ramach swoich kompetencji, wskazywali, że w ogóle w tych warunkach nieprawidłowe było wyjęcie słupa za pomocą HDS, że należało złamaną część odciąć, słup wykopać, po to na miejscu była koparka, a resztę słupa, który był już połamany również pociąć

i dopiero takie fragmenty umieścić na dłużycy. Podzielić można wyłaniające się stanowisko, że wszystkie czynności podejmowane były, aby jak najszybciej usunąć awarię niezależnie od tego, że z brakiem poszanowania zasad bezpieczeństwa, co niewykluczone, że zakończyłoby się sukcesem, gdyby nie lekkomyślne zachowanie pokrzywdzonego. Ale jeszcze raz trzeba podkreślić, zachowaniem ocenianym jako przyczynienie, a nie wyłączającym odpowiedzialność oskarżonych. Na to zwracał uwagę uprzednio orzekający Sąd odwoławczy, a zatem na przyjętą metodę prac, również w świetle opinii biegłego D., który wykazał, że użycie dźwigu, a nie HDS pozwoliłoby też

na takie manewrowanie podnoszonymi elementami słupa, które umożliwiłoby ominięcie kabla teletechnicznego. Obecnie odpowiedzialności za błędnie przyjętą metodę prac i wykorzystanie niewłaściwego urządzenia oskarżonym przypisać nie można, choć tu w grę wchodziłaby ewentualnie odpowiedzialność współoskarżonych. W zaistniałym stanie rzeczy, pozostając w granicach oskarżenia i zaskarżenia, również apelacji wywiedzionej na korzyść M. G., uzasadnionym było ustalenie, że Sądem I instancji, że dopuścił do przebywania w zasięgu pracy urządzenia osoby postronne i nie zapewnił bezpiecznej przestrzeni roboczej, w czym materializowało się narażenie A. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo

utraty życia,
z kolei po
wyciągnięciu
słupa, czyli w
czasie jego
usuwania po
oparciu słupa
o pojazd nie
zapewnił sobie
należytej
asekuracji,
podjął
manewrowanie
HDS- em, nie
upewniając się
czy pozostali
oskarżeni i
świadek M.
czuwają nad
sytuacją,
dopuszczając do
tego, że sam nie
mając wglądu w
sytuację i sposób
manewrowania
słupem, a nie
było to również
przez nikogo
asekurowane, a
nie zapewnił
upřednio
bezpiecznej
strefy roboczej.
Dlatego
możliwym było
też przypisanie
temu
oskarżonemu
nieumyślnego
spowodowania u
pokrzywdzonego
obrażeń ciała,
gdyż nie mając
takiego zamiaru,
popęlnił czyn na
skutek
niezachowania
ostrożności
wymaganej w
danych

okolicznościach,
mimo że
możliwość
popelnienia tego
czynu
przewidywał.

W tym miejscu
odnosząc się do
linii obrony M.
G. nawiązującej
do wcześniejszej
współpracy
oskarżonych,
rozumienia się
bez słów,
dorozumianego
podejmowania
decyzji, należy
taką praktykę
poddąć
zdecydowanej
krytyce. Z
pewnością
oskarżony nie
mógł spodziewać
się, ani tym
bardziej
domagać, aby
inne osoby
przejęły jego
obowiązki, ani
też oczekiwać, że
to uwolni go od
odpowiedzialności.
Sam winien był
postąpić zgodnie
z obciążającym
go prawnym
obowiązkiem
zapewnienia
bezpieczeństwa
innym osobom,
a to, że
współoskarżeni
również się od
takiego uchylili,
jego uwalniać od

odpowiedzialności nie może.			
Wniosek			
zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, obowiązków spoczywających na oskarżonych, których realizacji zaniechał oraz związku tych zaniechań ze skutkami i innych okoliczności wyluczających winę i bezprawność, brak jest podstaw do uniewinnienia oskarżonego.	W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, obowiązków spoczywających na oskarżonych, których realizacji zaniechał oraz związku tych zaniechań ze skutkami i innych okoliczności wyluczających winę i bezprawność, brak jest podstaw do uniewinnienia oskarżonego.		
3.2.	obrońca oskarżonego M. G. zarzucił:	# zasadny # częściowo zasadny	

naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

b) art. 193, 194, 198, 201 kpk, polegającą na:

- sposobie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych, w szczególności biegłego z zakresu ruchu drogowego, budowy i eksploatacji maszyn, przez nieudostępnienie biegłym całości akt sprawy, w tym zarzutów oskarżonego M. G. co do sporządzanej przez nich opinii na etapie postępowania przygotowawczego, skutkiem czego biegli wydając ustną opinię na rozprawie zaskoczeni zarzutami uchylali się od udzielania odpowiedzi na pytania dotyczące dokonania błędnego doboru zawiesia i nieprawidłowego go zamocowania oraz jaki wpływ

niezasadny

na zaistnienie zdarzenia miało ukruszenie się betonu w miejscu zamontowania zawiesia,

- zaniechanie przeprowadzenia dowodu z pisemnej opinii umożliwiając biegłemu przeanalizowanie wszystkich okoliczności sprawy, w tym sporządzenie obliczeń co do wyznaczenia strefy roboczej, ograniczeń spowodowanych zwisającym kablem teleinformatycznym, przeanalizowania zdjęć co do miejsca zamontowania zawiesia, przebiegu kabla teleinformatycznego, ukruszenia się betonu,

- zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego, który udzieliłby odpowiedź na pytania dotyczące błędnego doboru zawiesia i nieprawidłowo go zamocował oraz jaki wpływ

na zaistnienie
zdarzenia miało
ukruszenie się
betonu w
miejscu
zamontowania
zawiesia w
sytuacji gdy
biegły zamiast
udzielić
odpowiedzi
powoływał się na
wnioskowanie ze
skutków o
przyczynach.

- uznanie, że
wnioskowanie
przez biegłego
ze skutków o
przyczynach jest
zgodne z
zasadami logiki
i stanowi wiedzę
specjalistyczną,

błędem w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia
mającym wpływ
na jego treść i
wydanie
orzeczenia w
oparciu o
niepełny
materiał
dowodowy oraz
jednoczesnego
przyjęcia, że
ujawnione
dowody
doprowadziły do
pewnego
wykazania, że
oskarżony
dopuścił się

	zarzucanych mu czynu,			
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Jak wyżej wskazano biegły K. nie mógł wypowiadać się w przedmiocie zawiesia, było to poza jego wiadomościami specjalnymi, gdy zaś chodzi o biegłego D., o ile rzeczywiście dostrzegalne jest błędne rozumowanie ze skutku do przyczyny, o tyle owa problematyka z przyczyn obiektywnych, a zatem zmiany rzeczywistego obrazu stanu słupa w chwili montowania zawiesia, nakazuje przyjąć za wyjaśnieniami oskarżonego, że w miarę swych spostrzeżeń i ocen, zawiesie umieścił w sposób, który w jego przekonaniu				

umożliwił
prawidłowe
manewrowanie
słupem.

W zakresie
podnoszonej w
zarzucie, a to
kwestii obliczeń
co do strefy
roboczej, to
owszem brak
ich, a i biegły,
który mógłby się
w tym zakresie
wypowiadać,
tego nie czynił,
ale i obrona
zachowała
bierność.

Natomiast, już
z „Instrukcji
stanowiska BHP
obsługi żurawia
typu HDS”, a
także
okoliczności
faktycznych
wynika, że w
tej strefie, a
zatem zasięgu
pracy żurawia
HDS znajdował
się chodnik
przeznaczony do
ruchu pieszych,
którym
przemieszczał
się
pokrzywdzony.

Zresztą ten
zarzut apelacji
wskazuje
właśnie na
niewyznaczenie
owej strefy i
świadomość
oskarżonego, co
do ograniczeń w
pracy

wynikających z przywołanego przewodu teleinformatycznego, to ów przewód skłonił oskarżonego do zmiany sposobu ujęcia słupa, a nie do tego, że poza zakres kabla nie mogły wychylić się ani ramię żurawia HDS, ani podnoszony słup. Przeciwnie kabel niósł ze sobą niewiadomą, co do dalszego postępu prac, co tym bardziej powinno wpłynąć na zachowanie nakazanej ostrożności i wykonanie obowiązku. Przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego nie było celowe z przyczyn już omówionych. Uwagę zwraca jednak to co nie wymaga wiadomości specjalnych- przybywając na miejsce awarii oskarżony miał świadomość, że usuwany będzie słup o już obniżonych przez kolizję drogową

właściwościach, gdy chodzi o wytrzymałość, dlatego nie może się powoływać na „nieprzewidywalność” ukruszenia betonu.			
Wniosek			
zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, obowiązków spoczywających na oskarżonych, których realizacji zaniechał oraz związku tych zaniechań ze skutkami i innych okoliczności wyłączających winę i bezprawność, brak jest podstaw do			

uniewinnienia oskarżonego.				
3.3.	<p>obrońca oskarżonego M. G. zarzucił:</p> <p>2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść, a polegający na:</p> <p>a) błędnym przyjęciu odpowiedzialności oskarżonego za zabezpieczenie terenu pracy, błędnym przyjęciu, że oskarżony podjął się umieszczenia słupa oświetleniowego przy użyciu samochodu wyposażonego w żuraw typu HDS zamiast dźwigu,</p> <p>- uznanie oskarżonego winnym w całości opisanego zarzutu podczas gdy z uzasadnienia nie wynika aby przypisano oskarżanemu M. G. błędnego doboru zawiesia i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	nieprawidłowego jego zamocowania, - błędnym przyjęciu, że do usuwanego słupa był podpięty kabel teleinformatyczny.			
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
W zakresie kwestii poruszonych we wskazanym zarzucie wypowiedziano się powyżej.				
Wniosek				
zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
W świetle zgromadzonego w sprawie				

<p>materiału dowodowego, obowiązków spoczywających na oskarżonych, których realizacji zaniechał oraz związku tych zaniechań ze skutkami i innych okoliczności wyłączających winę i bezprawność, brak jest podstaw do uniewinnienia oskarżonego.</p>		
<p>10KOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
rozstrzygnięcia o kosztach z punktów 4 i 5 (w zakresie wydatków postępowania)			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Zgodnie z art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Wskazane orzeczenia nie zostały zaskarżone, a brak podstaw do ingerowania w ich treść z urzędu w trybie art. 440 kpk.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			

0.O.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
<p>w punkcie 1:</p> <p>- uznanie D. G. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2014 r. w R. na ul. (...), jako kierownik zespołu, pracownik (...) S.A. będąc odpowiedzialnym za zabezpieczenie miejsca pracy niewłaściwie wyznaczył strefę zagrożenia wbrew przepisom Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych, czym umyślnie naraził A. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia to jest przestępstwa z art. 160 § 1 kk i za to na mocy art. 160 § 1 kk i art. 37a kk skazanie go na karę grzywny w wymiarze 80</p>			

(osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- uznanie K. J. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2014 r. w R. na ul. (...), jako dopuszczający, pracownik (...) S.A. będąc odpowiedzialnym za zabezpieczenie miejsca pracy niewłaściwie wyznaczył strefę zagrożenia wbrew przepisom Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych, czym umyślnie naraził A. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia to jest przestępstwa z art. 160 § 1 kk i za to na mocy art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11

§ 3 kk i art. 37a
kk skazanie go
na karę grzywny
w wymiarze 80
(osiemdziesiąt)
stawek
dziennych
ustalając
wysokość jednej
stawki na kwotę
50 (pięćdziesiąt)
złotych,

w punkcie 2
uznanie M. G.
za winnego tego,
że w dniu 27
grudnia 2014
r. w R. na
ul. (...), przed
rozpoczęciem
prac jako
operator
żurawia HDS,
nie określił
zasięgu żurawia,
dopuścił do
przebywania w
zasięgu pracy
urządzenia
osoby postronne
i nie zapewnił
bezpiecznej
przestrzeni
roboczej, czym
umyślnie naraził
A. P. na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utrąty życia,
a następnie
po wyciągnięciu
słupa, nie
zapewnił sobie
należytej
asekuracji, w
wyniku czego
doszło do
przewrócenia się
słupa na

przechodzącego
w tym miejscu A.
P., nieumyślnie
spowodował u
niego obrażenia
ciała w postaci
otwartego
złamania kości
piszczelowej
prawej,
złamania V kości
śródstopia
lewego,
złamania VI i VII
żebra po stronie
prawej, które
to obrażenia
naruszyły
prawidłowe
czynności
narządu ciała na
okres powyżej
siedmiu dni,
czym wyczerpał
znamiona
przestępstwa z
art. 160 § 1 kk i
art. 157 § 3 kk w
zw. z art. 157 § 1
kk w zw. z art. 11
§ 2 kk i za to na
mocy art. 160 § 1
kk w zw. z art. 11
§ 3 kk i art. 37a
kk skazanie go
na karę grzywny
w wymiarze 100
(sto) stawek
dziennych
ustalając
wysokość jednej
stawki na kwotę
50 (pięćdziesiąt)
złotych,

uchylenie
rozstrzygnięcia z
punktu 3

Zwi ęź le o powodach zmiany		
Pozostając w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonych, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że konieczna jest zmiana zaskarżonego wyroku. Zachowanie oskarżonych D. G. i K. J. zakwalifikować należało, jako wstępki z art. 160 § 1 kk, zaś M. G. z art. 160 § 1 kk i art. 157 § 3 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Jak wcześniej wykazano w wypadku dwóch pierwszych z przyczyn proceduralnych- braku odpowiednich zarzutów w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie można im przypisać skutku w postaci		

naruszenia
czynności
narządu ciała
pokrzywdzonego,
ani też
odzwierciedlić
tego w wyroku.
W wypadku
trzeciego z
oskarżonych jest
to możliwe, przy
czym wobec
ustalenia
umyślności
narażenia na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia
i spowodowania
nieumyślnie
skutku w postaci
obrażeń ciała
(choć
nieumyślnego)
koniecznym dla
oddania
kryminalnej
zawartości czynu
oskarżonego
było
zastosowanie
kwalifikacji
kumulatywnej.

Rozstrzygając o
karnoprawnym
następstwie
popelnionych
przestępstw
zgodzić się
trzeba było z
pełnomocnikiem
oskarżyciela
posiłkowego, że
wobec skali
naruszeń
obowiązków
gwarantów
nienastąpienia
skutku, nie

można ocenić stopnia zawinienia oskarżonych jako nieznacznego. Nie przekonuje o tym, ani zamiar ewentualny w zakresie narażenia, ani nieumyślność spowodowania obrażeń ciała w wypadku M. G.. Oskarżeni mieli pełną i niczym nieograniczoną możliwość zachowania zgodnego z prawem, na miejscu awarii zabezpieczyli właściwą ilość sprzętu, ale też i ludzi, którzy w skrajnym wypadku, gdyby na prawdę nie można było zabezpieczyć strefy niebezpiecznej prawidłowym oznakowaniem, mogli tę strefę zabezpieczyć bacząc, aby osoby postronne nie wchodziły w obszar prowadzonych prac. Również nie sposób uznać, aby stopień społecznej szkodliwości działań

oskarżonych był
nieznacznym,
narazili oni
najwyższe dobro
prawem
chronione,
jakim jest życie,
a M. G.
doprowadził też
do poważnych
następstw
zdrowotnych w
wyniku
wywołanego
przez siebie
skutku dla
zdrowia
pokrzywdzonego.
Nie zgadzając się
przy tym z tezą
apelującego o
braku
pozytywnej
prognozy
społeczno-
kryminologicznej,
uznając za
uzasadnione
przekonanie, że
oskarżeni
przestrzegać
będą porządku
prawnego i nie
popelnią
przestępstwa,
wystarczająca
konsekwencją
karną będzie
orzeczenie
wobec nich kary
grzywny, która
w wymiarze
odpowiednio
wobec D. G. i
K. J. 80 stawek
dziennych, a
100 stawek w
wypadku M. G.
jest adekwatna
do stopnia ich

<p>zawinienia i społecznej szkodliwości czynów oraz spełnienia zadań w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.</p> <p>Wysokość ustalonych stawek dziennych odpowiada sytuacji majątkowej i osobistej oskarżonych oraz ich możliwościom zarobkowym.</p> <p>Konsekwencją wskazanej zmiany, a zatem skazania oskarżonych było uchylenie punktu 3.</p>				
<p>0.15.3. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>				
<p>0.15.3.1. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>				
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>		

Zwiąże powodach uchylenia	o			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwiąże powodach uchylenia	o			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwiąże powodach uchylenia	o			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
1 Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3, 4.	O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, wedle pierwszej z norm jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem pierwszej instancji, a zatem obciążają one skazanego.		

	<p>Wobec częściowego uwzględnienia apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie mógł znaleźć zastosowania art. 636 kpk, a tym bardziej art. 633 kpk i art. 635 kpk. Oskarżonych zatem należało obciążyć trzecią częścią ryczałtu za doręczenie wezwań, jako wydatku postępowania odwoławczego oraz opłatami za II instancję w wysokości 10% orzeczonych grzywien.</p>		
1PODPIS			

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	warunkowe umorzenie postępowania		

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana